

- 10) Czy art. 58 ust. 1 i 2 dyrektywy 2014/24/UE w związku z zasadami równego traktowania i niedyskryminacji, które są ustanowione w art. 18 ust. 1 dyrektywy 2014/24/UE, należy interpretować w ten sposób, że przy określaniu warunku udziału dotyczącego działalności zawodowej instytucja zamawiająca może powołać się na dane krajowe NACE 77.110 w celu opisanego działalności Wynajem i dzierżawa samochodów osobowych i furgonetek, które to dane krajowe mają takie samo znaczenie jak przepisy rozporządzenia 1893/2006 zawarte w jego załączniku I, NACE Rev. 2, klasa 77.11 Wynajem i dzierżawa samochodów osobowych i furgonetek?
- 11) Czy art. 58 ust. 1 dyrektywy 2014/24/UE, w szczególności w zakresie, w jakim dotyczy on wymogu proporcjonalności, oraz art. 58 ust. 2 dyrektywy 2014/24/UE w związku z zasadami równego traktowania, niedyskryminacji i proporcjonalności, które są ustanowione w art. 18 ust. 1 dyrektywy 2014/24/UE, należy interpretować w ten sposób, że instytucja zamawiająca może wymagać, by warunek dotyczący rejestracji prowadzenia działalności polegającej na wynajmie i dzierżawie samochodów osobowych i furgonetek był spełniony przez każdego z partnerów?

- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 2195/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. w sprawie Wspólnego Słownika Zamówień (CPV) (Dz.U. 2002, L 340, s. 1)
- (²) Rozporządzeniem Komisji (WE) nr 213/2008 z dnia 28 listopada 2007 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2195/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Wspólnego Słownika Zamówień (CPV) oraz dyrektywy 2004/17/WE i 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczące procedur udzielania zamówień publicznych w zakresie zmiany CPV (Dz.U. 2008, L 74, s. 1).
- (³) Dyrektywa 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynująca procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych (Dz.U. 2004, L 134, s. 1).
- (⁴) Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. 2004, L 134, s. 114).
- (⁵) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania koncesji (Dz.U. 2014, L 94, s. 1).
- (⁶) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 65).
- (⁷) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 842/2011 z dnia 19 sierpnia 2011 r. ustanawiające standardowe formularze do publikacji ogłoszeń w dziedzinie zamówień publicznych i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1564/2005 (Dz.U. 2011, L 222, s. 1).
- (⁸) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/1986 z dnia 11 listopada 2015 r. ustanawiające standardowe formularze do publikacji ogłoszeń w dziedzinie zamówień publicznych i uchylające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 842/2011 (Dz.U. 2015, L 296, s. 1).
- (⁹) Rozporządzenie (WE) nr 1893/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej NACE Rev. 2 i zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3037/90 oraz niektóre rozporządzenia WE w sprawie określonych dziedzin statystycznych (Dz.U. 2006, L 393, s. 1).
- (¹⁰) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/1828 z dnia 30 października 2019 r. zmieniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE w odniesieniu do progów dotyczących zamówień publicznych na dostawy, usługi i roboty budowlane oraz konkursów (Dz.U. 2019, L 279, s. 25).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 2 czerwca 2021 r. w sprawie T-223/18, Casa Regina Apostolorum della Pia Società delle Figlie di San Paolo / Komisja, wniesione w dniu 9 sierpnia 2021 r. przez Casa Regina Apostolorum della Pia Società delle Figlie di San Paolo

(Sprawa C-492/21 P)

(2021/C 471/30)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Casa Regina Apostolorum della Pia Società delle Figlie di San Paolo (przedstawiciel: adwokat F. Rosi)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu wydanego w dniu 2 lipca 2021 r. w sprawie T-223/18 mającej za przedmiot oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2017) 7973 final z dnia 4 grudnia 2017 r. w sprawie pomocy państwa SA.39913 (2017/NN) – Włochy – Rzekoma rekompensata dla szpitali publicznych w regionie Lacjum.
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca powołuje się na naruszenie obowiązku uzasadnienia i przeprowadzenia postępowania dowodowego, błędną interpretację pojęcia działalności o charakterze solidarnym, pojęcia przedsiębiorstwa i działalności gospodarczej w rozumieniu art. 106 TFUE, a w szczególności w związku z włoskimi przepisami zawartymi w dekrete ustawodawczym 229/1999, wskazując, że system finansowania regionów przez państwo włoskie nie jest częścią systemu solidarnościowego, lecz systemu gospodarczego zgodnie z zasadami odnoszącymi się do systemu usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym (UOIG).

Kwestionuje ona w szczególności pojęcie działalności o charakterze solidarnym, które zostało przedstawione przez Sąd w zaskarżonym wyroku w sposób całkowicie ogólny i nieodnoszący się do obowiązujących we Włoszech przepisów dotyczących świadczenia usług zdrowotnych. Sąd orzekł bowiem, że wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 11 czerwca 2020 r. w sprawie Dôvera ma zastosowanie w niniejszej sprawie, bez przeprowadzenia szczegółowej analizy reformy z 1999 r. we Włoszech, w szczególności bez porównania jej z przepisami regulującymi system świadczeń zdrowotnych w Republice Słowackiej.

Ponadto skarżąca nie zgadza się z tym, że pojęcie działalności o charakterze powszechnym może wykluczać zastosowanie systemu przewidzianego w art. 106 TFUE, ponieważ usługa świadczona, choć nie w pełni, w sposób powszechny może być uważana za gospodarczą jak inne usługi, takie jak transport multimodalny, energia elektryczna, woda, telefonia itp., co więcej właśnie wchodzi w zakres tego samego pojęcia UOIG.

Podobnie Sąd nie wyjaśnia, że państwo przekazuje regionom wkład finansowy i że następnie to do regionu należy dokonywanie płatności za świadczenia różnym publicznym i prywatnym podmiotom służby zdrowia na podstawie taryf opłat uzależnionych od wyboru pacjenta/użytkownika.

Regiony podpisują zatem umowy powierzenia usług publicznych ze wszystkimi operatorami publicznymi i prywatnymi, płacąc za usługi na podstawie wcześniej ustalonej taryfy. Każda placówka służby zdrowia organizuje swoje działania we własny i autonomiczny sposób, aby móc przyciągnąć pacjenta do swojej struktury.

Ponadto pacjent może zwrócić się zarówno do publicznej, jak i prywatnej placówki służby zdrowia o świadczenie prywatne, unikając w ten sposób list oczekiwania istniejących w tzw. systemie akredytowanym. W związku z tym kwestionowane jest stwierdzenie Sądu przedstawione na początku wyroku: *„We Włoszech organizacja systemu opieki zdrowotnej koncentruje się na Servizio sanitario nazionale (narodowej służbie zdrowia, zwanej dalej »SSN«). W ramach SSN usługi zdrowotne są finansowane bezpośrednio ze składek na ubezpieczenia społeczne członków i z zasobów państwowych, w związku z czym usługi te są świadczone bezpłatnie lub prawie nieodpłatnie wszystkim pacjentom będącym członkami SSN przez autoryzowane podmioty publiczne lub prywatne. Zarządzanie SSN jest zasadniczo prowadzone przez regiony”*.

To wyjaśnienie nie odpowiada rzeczywistej organizacji służby zdrowia we Włoszech i obowiązującym przepisom. Ponadto Sąd nie wyjaśnia twierdzenia, zgodnie z którym *„usługi zdrowotne są finansowane bezpośrednio ze składek na ubezpieczenia społeczne członków i z zasobów państwowych”*, co jest przedstawieniem abstrakcyjnym i pozbawionym kontekstu.

Innymi słowy, Sąd nie przedstawił, czym są *„składki na ubezpieczenie społeczne członków”*, ani co stanowią *„zasoby państwowe”*. Dokładniej rzecz ujmując, Sąd nie dokonuje dokładnej analizy treści przepisów regulujących UOIG w rozumieniu art. 106 TFUE oraz w świetle wyroku Trybunału w sprawie Altmark z 2003 r.

W pierwszej kolejności Komisja, a następnie Sąd powinny były przeprowadzić szczegółową analizę systemu, uwzględniając również brzmienie załącznika 26 do traktatu, który odnosi się konkretnie do UOIG, oraz fakt, że nie opracowano żadnego konkretnego pojęcia określającego ten szczególny sektor usług.

Podsumowując, zaskarżony wyrok Sądu stanowi jedynie transpozycję treści spornej decyzji Komisji, którą Sąd uznał za pozbawioną braków w uzasadnieniu.

Stąd nie zmieniają się zarzuty podniesione szczegółowo przez wnoszącą odwołanie, która wbrew temu, co stwierdził Sąd, zakwestionowała decyzję Komisji jako całkowicie ogólną i nieodnoszącą się do treści przepisów obowiązujących we Włoszech.

Wynika z tego, że nie można po prostu transponować treści wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawie Dôvera.

Ponadto zarzut co do istoty podniesiony przez wnoszącą odwołanie i poddany badaniu najpierw przez Komisję, a potem przez Sąd, dotyczy właśnie weryfikacji zgodności włoskiego systemu służby zdrowia z postanowieniami art. 106 TFUE, a zatem z zastosowaniem systemu UOIG.

W tym względzie wnosząca odwołanie powołuje się na brak rozstrzygnięcia Sądu, a tym samym na brak uzasadnienia.